

VIU IL L'ÒPERA! TROVATORE Giuseppe Verdi

AUDITORI DEL CÈNTRIC ESPAI CULTURAL

Divendres 17 de novembre | 17.30 h

Enregistrat el 2023 a la Royal Opera House

Durada: 150 minuts (inclou un descans)

EQUIP CREATIU

Directora d'escena
Adele Thomas

Disseny d'il·luminació
Franck Evin

Escenografia
Anne Marie Woods

Dramatúrgia
Beate Breidenbach

Director musical
Antonio Pappano

Director del cor
William Spaulding

Coreògrafa
Emma Woods

Cor i Orquestra de la Royal Opera House

REPARTIMENT

Leonora
Marina Rebeka

Manrico
Riccardo Massi

Conde de Luna
Ludovic Tézier

Azucena
Jamie Barton

Ferrando
Roberto Tagliavini

Inés
Gabrielè Kupšytė

Ruiz
Michael Gibson

Vell gitano
John Morrissey

Missatger
Andrew O'Connor

PRESENTACIÓ

Un cant de cigne de l'òpera romàntica

El gener de 1853 s'estrenava a Roma aquesta òpera romàntica de Giuseppe Verdi, amb llibret basat en l'obra teatral homònima d'Antonio García Gutiérrez. L'obra de García Gutiérrez va fascinar tant al compositor italià que el faria retornar a la temàtica medieval, malgrat que la seva música buscava ja la contemporaneïtat -com veiem a *La Traviata*, que s'estrenaria només un parell de mesos després-. *Il Trovatore* conforma, precisament amb *La Traviata* i *Rigoletto*, l'anomenada "trilogia popular" de Verdi, un primer zenit de la seva producció, després d'anys de treball intens i desgràcies personals. A partir d'aquesta tríada caminarà cap a la seva maduresa artística, que encara duraria quaranta anys més.

Amb una trama impossible, l'acció es desenvolupa més en un segon terme que no pas en les aparicions dels personatges, que aprofiten per mostrar-nos els seus sentiments. Les parts vocals són molt exigents per tots quatre protagonistes, deixant les parts més dramàtiques per l'Azucena, autèntica protagonista, fins el punt que Verdi va dubtar en titular l'òpera com *La Gitana*, ja que és ella la que coneix la veritat de tot el que passa. Un paper per a una mezzosoprano de caràcter que ens recorda a una altra protagonista operística, com serà la Carmen de George Bizet, que s'estrenaria més de vint anys després.

La venjança, les relacions de poder, l'amor matern-filial, la mort, els secrets; tot està en els quatre actes de la genial partitura de Verdi. *Il Trovatore* és un cant de cigne de l'òpera romàntica, i un títol imprescindible del repertori operístic.

Superstició medieval des del Covent Garden

El juny d'aquest 2023, la Royal Opera House londinenca acollia aquesta producció de la mítica tragèdia verdiniana. El muntatge està protagonitzat pel baríton francès Ludovic Tézier i la mezzosoprano estatunidenca Jamie Barton, en els rols respectius del Comte de Luna i la gitana Azucena.

L'enèrgica producció d'Adele Thomas ambienta la història en un univers de superstició medieval inspirat en el to fantàstic de l'obra d'El Bosco, posant èmfasi en la vesant sobrenatural del llibret. Per la seva banda, Antonio Pappano dirigeix la dramàtica composició musical de Verdi, que inclou, entre d'altres melodies inoblidables, el famós cor del segon acte "Vedi! le fosche notturne spoglie".

IL TROVATORE

ACTE I

Ferrando, un oficial al servei del Comte de Luna, ordena als seus homes que vigilin a un misteriós trobador que el Comte pensa que és el seu rival per l'amor de Leonora, una de les dames de la princesa. Mentre esperen, Ferrando explica la història de com va desaparèixer misteriosament, sent un nadó, el germà petit del Comte. Un dia, una anciana gitana va ser descoberta al costat del seu bressol. El nen va emmalaltir poc després; en conseqüència, la gitana va ser arrestada per practicar malvadament la màgia i cremada a la foguera. El dia de l'execució, el nen va desaparèixer, i es van trobar les restes carbonitzades d'un nadó a la pira fúnebre de la gitana. Es va sospitar de la filla de l'anciana, però no va poder ser trobada. Ferrando recorda als seus homes que l'últim desig de Comte de Luna era que el seu fill gran trobés al nen, que creia que havia sobreviscut. Ferrando sosté que el fantasma de la gitana encara apareix vagant de nit. Amb l'arribada de la mitjanit, els homes es dispersen.

Leonora parla a la seva companya Inés de l'home misteriós que va conèixer abans de la guerra, i que cada nit li canta una serenata. La Inés li suggereix que seria més segur oblidar aquest trobador, però la Leonora declara que abans preferiria morir.

Mentre el Comte de Luna està buscant la Leonora, sent la veu del trobador –Manrico– cantar una serenata. Leonora s'afanya a reunir-se amb Manrico i ha d'enfrontar-se a Luna. Equivocadament, el Manrico sospita que la Leonora l'ha traït. El Comte i Manrico accedeixen a batre's en duel.

ACTE II

Al campament gitano, Azucena recorda l'horror de la mort de la seva mare i el seu jurament de venjar-la. Explica a Manrico el que li havia passat al fill petit del Comte de Luna: ella havia intentat cremar-lo a la pira fúnebre de la seva mare, però, amb el seu estat mental pertorbat, el que va fer va ser matar el seu propi fill. Manrico pregunta si això significa que ell no és el fill de l'Azucena. Aquesta fingeix estar confusa, però assegura al jove el seu amor per ell. El Manrico explica a l'Azucena el seu duel amb Luna: va ser ell qui va vèncer, però es va sentir irresistiblement obligat a salvar la vida del rival. Ruiz, un camarada de Manrico, arriba amb la notícia que la Leonora és a punt de fer-se monja. El Manrico decideix anar a la recerca de la seva estimada.

El Comte de Luna segueix molt enamorat de Leonora, i planeja segrestar-la del convent. Ell i els seus homes es preparen per atacar. Entra la Leonora amb les monges per prendre els seus vots. Abans que pugui intervenir Luna, els homes del Manrico l'envolten a ell i als seus soldats, i els dos amants aconsegueixen fugir.

ACTE III

Els homes del Comte es preparen per a la batalla de l'endemà. Ferrando porta arrossegant l'Azucena, que ha estat trobada vagabundejant prop del campament. L'Azucena defensa la seva innocència, però Ferrando la reconeix com la sospitosa d'assassinat del nen germà del Comte. Luna la condemna a morir a la foguera.

Leonora i Manrico són a punt de contraure matrimoni. Ella està preocupada per la seguretat del seu estimat davant la imminent batalla, i ell intenta tranquil·litzar-la. Ruiz informa a Manrico que el Comte de Luna ha condemnat l'Azucena a morir cremada. Manrico aplega els seus homes i es prepara per atacar les tropes del Comte.

ACTE IV

L'atac de Manrico ha fracassat, i ara ell i l'Azucena són els presoners del Comte. Leonora aconsegueix que Ruiz la condueixi fins on Manrico es troba capturat. Se sent commoguda pel patiment dels presoners, i això desperta el seu valor. Manrico crida la seva estimada, acomiadant-se d'ella.

Leonora intenta negociar amb Luna, però ell vol venjança. Finalment, accedeix a que si Leonora s'entrega a ell, lliberarà a Manrico. Davant aquest panorama, Leonora ingereix verí ocult en un anell, per assegurar-se que mai serà l'amant del Comte.

Azucena està terroritzada i Manrico la consola recordant-li la seva vida feliç al passat, a les muntanyes. Ella es queda adormida. Arriba Leonora per alliberar Manrico, però es nega a acompanyar-lo. Ell l'acusa de traïr-lo, i la Leonora explica el seu tracte amb el Comte, i allò que ella ha fet per evitar-ho. Quan arriba Luna, ella es desmaia. Després que la Leonora mori, el Comte dóna l'ordre de que Manrico sigui executat immediatament, i obliga Azucena a mirar. Ella li prega que s'aturi i l'escolti, però Luna s'hi nega. Quan el Manrico és executat, Azucena confessa que el Comte de Luna ha assassinat el seu propi germà, i que la seva mare ha estat, finalment, venjada.

PROPERAMENT

23/11

19 h

DESCOBRIM LA CLÀSSICA: MARIA CALLAS (II)

Xerrada a càrrec de Marcel Gorgori

SALA D'ACTES

15/12

17.30 h

PROJECCIÓ: EL LLAC DELS CIGNES

Ballet de Piotr Ilitx Txaiovski

AUDITORI